

Sygn. akt: II AKa 224/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Charuza
Sędziowie	SSA Piotr Pośpiech SSO del. Marcin Schoenborn (spr.)
Protokolant	Ewelina Polok

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Południe w Katowicach Katarzyny Musialik

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2020 roku sprawy

D. T. s. J. i T., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 11 marca 2020 roku, sygn. akt XXI K 250/19

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz adw. K. F. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, obejmującą kwotę 138 (sto trzydzieści osiem) złotych podatku VAT, tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSO del. Marcin Schoenborn SSA Marek Charuza SSA Piotr Pośpiech

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 224/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. **CZEŚĆ WSTĘPNA**

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 11 marca 2020 r. sygn. akt XXI 250/19

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. T.	Posiadanie przez oskarżonego podczas zatrzymania w dniu 27 października 2019 r. kwoty 7,57 złotych	zaświadczenie Zakładu Karnego w W.	311
2.1.1.2.	D. T.	Niepełnosprawność oskarżonego	orzeczenia o stopniu niepełnosprawności	303 304 305 306
2.1.1.3.	D. T.	Leczenie przed wielu laty oskarżonego z powodu zapalenia stawu biodrowego prawego z zastarzałym zwichnięciem stawu na tym tle oraz wrodzonej stopy końsko-szpotawej prawej	zaświadczenie lekarskie	307
karty informacyjne leczenia szpitalnego	308 309 310			

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	zaświadczenie Zakładu Karnego w W.	Nie budziło wątpliwości, nawet jeśli podczas przeszukania oskarżonego po jego zatrzymaniu procesowo zabezpieczono wyłącznie nóż.	
2.1.1.2	orzeczenia o stopniu niepełnosprawności	Dokumentacja obrazująca stan zdrowia oskarżonego, a ściślej jego niepełnosprawność manifestującą się nierównością kończyn dolnych, nie była przez nikogo kwestionowaną, a jej autentyczność i prawdziwość nie wzbudzała zastrzeżeń.	
2.1.1.3	zaświadczenie lekarskie	Dokumentacja obrazująca stan zdrowia oskarżonego, a ściślej jego niepełnosprawność manifestującą się nierównością kończyn dolnych, nie była przez nikogo kwestionowaną, a jej autentyczność i prawdziwość nie wzbudzała zastrzeżeń.	

karty informacyjne leczenia szpitalnego	Dokumentacja obrazująca stan zdrowia oskarżonego, a ściślej jego niepełnosprawność manifestującą się nierównością kończyn dolnych, nie była przez nikogo kwestionowana, a jej autentyczność i prawdziwość nie wzbudzała zastrzeżeń	
---	--	--

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>zarzut 2 apelacji obrońcy</p> <p>obrazą przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk mająca wpływ na treść wyroku poprzez brak w uzasadnieniu orzeczenia szczegółowej analizy dowodów istotnych z punktu widzenia uznania oskarżonego za winnego czynu przypisanego, brak spójności pomiędzy dowodami wskazanymi jako podstawa ustaleń faktycznych, a w szczególności brak wskazania, na jakiej podstawie Sąd uznał winę oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zgodnie z art. 424 § 1 kpk uzasadnienie wyroku powinno zawierać zwięźle wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. W żadnym fragmencie przepis ten nie nakazuje w rzeczonym dokumencie sprawozdawczym przeprowadzanie szczegółowej analizy dowodów.</p> <p>Poza tym stosownie do art. 99a § 1 kpk uzasadnienie wyroku sporządzane jest na formularzu wedle ustalonego wzoru, którego sposób wypełnienia również został określony w wydanym na podstawie art. 99a § 2 kpk rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz. U. poz. 2349). Zgodnie z załącznikiem nr 7 do tego rozporządzenia określającym sposób wypełniania formularza uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, zarówno co do dowodów będących podstawą ustalenia faktów (uznanych za wiarygodne), jak i dowodów nieuwzględnionych przy ustalaniu faktów (uznanych za niewiarygodne lub niemających znaczenia), należy zwięźle, a w miarę możliwości z użyciem równoważników zdań, wskazać powody odpowiednio uznania dowodu bądź nieuwzględnienia dowodu. Również powody przyjętej kwalifikacji prawnej powinny zostać wskazane zwięźle, także w miarę możliwości</p>	

z użyciem równoważników zdań. Kwestionowany dokument sprawozdawczy pod względem treści spełnia z tym związane wymagania. Przede wszystkim klarownie tłumaczy, na których dowodach Sąd Okręgowy oparł swe ustalenia oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wyjaśnia też, dlaczego przypisany oskarżonemu czyn przybrał postać zbrodni usiłowania rozboju ze względu na posłużenie się przez niego nożem. Wbrew stanowisku obrońcy, uzasadnienie odnosi się również do pewnych różnic po stronie dowodów przyjętych za podstawę ustalenia faktów.

Obrazy art. 424 kpk nie można się natomiast dopatrywać w tym, iż moc perswazyjna uzasadnienia nie jest wystarczająca dla strony, stąd apeluje.

Poza tym zauważania wymaga, iż niewystarczająca treść uzasadnienia wyroku będąca wynikiem naruszenia przepisu procesowego, tj. art. 424 kpk, nie pozwala jeszcze na stwierdzenie możliwego wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia. Ten zaś z zasady nie istnieje, skoro uzasadnienie sporządzane jest po wydaniu wyroku. Oczywiście obraza art. 424 kpk może być podstawą zarzutu zwykłego środka odwoławczego. Sąd ad quem, w przypadku postawienia takiego zarzutu, musiał go rozważyć i nie mógł być zwolniony od przeanalizowania motywacyjnej części wyroku pod kątem ewentualnych braków argumentacyjnych czy też błędów logicznych w nim zawartych. Nie mniej w razie takiej konieczności, wątpliwości z tym związane winien byłby i tak uzupełnić i wyjaśnić we własnym zakresie, zgodnie z

<p>granicami i kierunkiem środka zaskarżenia (zob. wyrok SN z dnia 30 września 2015 r., II KK 59/15, KZS 2017/1/17).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono uchybienia podniesionego w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla zaskarżone orzeczenie. Poza tym zgodnie z art. 455a kpk nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk. Zresztą uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zgodnie z art. 437 § 2 zd. 2 kpk może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Ostatni z wyżej wymienionych enumeratywnie wskazanych w ustawie procesowej przypadków wydania orzeczenia kasatoryjnego przez sąd odwoławczy zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniająca potrzebę</p>		

<p>powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwałę SN z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNKW 2019/6 poz. 31). Sama konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 437 § 2 in fine kpk, tj. wyroku kasatoryjnego (zob. wyrok SN z dnia 11 lutego 2020 r., I KS 2/20, LEX nr 2777409).</p>		
<p>3.2.</p>	<p>zarzuty 3 i 1 apelacji obrońcy</p> <p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a to art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez przekroczenie ram swobodnej oceny dowodów i orzekanie na zasadzie niedozwolonej arbitralności oraz wyrażające się w dowolnym i nie znajdującym pełnego oparcia w materiale dowodowym uznaniu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 kk, podczas gdy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób poczynić takich ustaleń</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Wbrew przekonaniu obrońcy Sąd Okręgowy zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej ocenie, wyprowadzając z niego trafne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest jak najbardziej prawidłowy pod względem logicznym i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej od dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani też do zakwestionowania trafności jego istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy dochodząc do ostatecznych wniosków nie przekroczył bowiem ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie popełnił innych uchybień prawa procesowego, które mogłyby rzutować na treść wydanego przez niego merytorycznego rozstrzygnięcia. Prawidłową była również ocena prawna czynu przypisanego oskarżonemu jako zbrodni usiłowania rozboju z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk.

Całokształt okoliczności jako podstawa wyroku w rozumieniu art. 410 kpk oznacza, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy, zarówno te przemawiające na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 kpk i art. 5 kpk, a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne

(zob. wyrok SN z 26 sierpnia 1998 r., IV KKN 324/98, Prok.i Pr.-wkl. 1999/1/13). Przepis art. 410 kpk nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, czy też art. 4 kpk, zgodnie z którym organ procesowy obowiązany jest badać i uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, nie mogą być zatem rozumiane w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można więc zarzutu opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 kpk (zob. wyrok SA w Krakowie z 6 marca 2014 r., II AKa 279/13, KZS 2014/4/49).

Trzeba zaś wyraźnie powiedzieć, iż Sąd Okręgowy oceniając dowody kierował się wskazaniem art. 7 kpk. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje natomiast pod ochroną art. 7 kpk, jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk), stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) i jest zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przekonuje, iż Sąd pierwszej instancji dokonał rzeczowej oceny zebranych dowodów. Naruszenia art. 7

kpk nie można natomiast sprowadzać do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz należy wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności. W procesie nie chodzi bowiem o to, czy dowody są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nie dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania strony w danej kwestii nie jest zaś obrazą prawa (zob. postanowienie SN z 13 listopada 2007 r., V KK 257/07, LEX nr 332945). W konsekwencji ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, którego odzwierciedleniem jest uzasadnienie orzeczenia. To zaś, że są niekorzystne dla oskarżonego, który do winy się konsekwentnie i stanowczo nie przyznawał, nie oznacza, iż Sąd I instancji miałby uchybić także regule wyrażonej w art. 5 § 2 kpk. O jej złamaniu nie można mówić bowiem w sytuacji, w której sąd dokonując oceny dwóch przeciwstawnych wersji

dowodowych, wybiera jedną z nich, należycie, stosownie do wymogów art. 7 kpk i art. 410 kpk, ten to wybór uzasadniając. W wypadku gdy istotne dla sprawy ustalenie faktyczne może być poczynione w sposób pewny (tj. bez wypełniania rozumowania niekorzystnymi dla oskarżonego domniemaniami), a zależne jest ono od dania wiary lub odmówienia wiary tej czy innej grupie dowodów (np. zeznaniom świadków, w opozycji do wyjaśnień oskarżonego lub vice versa), Sąd nie może uchylić się od oceny przeprowadzonych dowodów, odwołując się do zasady in dubio pro reo. Sięganie po § 2 art. 5 kpk nie może stanowić wyrazu bezradności decyzyjnej sądu w sytuacji, w której winien on zdecydować się na danie wiary temu lub innemu dowodowi, przy jednoczesnym odmówieniu wiary innemu dowodowi, jeśli tylko obdarzenie zaufaniem jednego z dowodów (grupy dowodów) prowadzi do stanowczych wniosków co do przebiegu wydarzeń istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego (zob. wyrok SN z 6 lutego 2008 r., IV KK 404/07, Biul.PK 2008/5/10). O naruszeniu art. 5 § 2 kpk można by mówić dopiero wtedy, gdyby sąd orzekający powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych i mimo braku możliwości dowodowych prowadzących do ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, bądź wówczas, gdyby takie wątpliwości powinien był powziąć (zob. postanowienie SN z 29 maja 2008 r., V KK 99/08, LEX nr 435313). Przepis art. 5 § 2 kpk nie ma odniesienia do wątpliwości, które ma w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego któraś ze stron procesu karnego.

Tymczasem w realiach tej sprawy jest oczywistym, że Sąd Okręgowy nie dał wiary wersji zdarzenia prezentowanej przez oskarżonego, a oparł swe ustalenia na zeznaniach pokrzywdzonego, wspartych relacjami P. K. i A. M.. Wbrew twierdzeniu obrońcy pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego a P. K. nie ma istotnych różnic. Wczytując się w ich depozycje, tak naprawdę o zeznaniach pokrzywdzonego w zestawieniu z relacją P. K. z rozprawy można byłoby co najwyżej powiedzieć tyle, że S. S. nie był skorym potwierdzić, że z użyciem wulgarnych określeń miałby oskarżonemu, jeszcze nim ten wyciągnął nóż, odpowiedzieć na przekierowane na jego osobę żądanie pieniędzy, a potem wdać się jeszcze ewentualnie w pyskówkę. Jednocześnie obaj w/w świadkowie zgodnie i konsekwentnie wskazywali cel, dla którego w rękach oskarżonego znalazł się nóż i był on stosownie demonstrowany pokrzywdzonemu. Ewidentnym był w tym zakresie związek z wcześniejszym żądaniem pieniędzy i to nawet, jeśli eskalacja agresji słownej ze strony oskarżonego w stronę pokrzywdzonego byłaby także reakcją na odważne werbalnie zachowanie ofiary.

Zresztą wersji oskarżonego obiektywnie przeczyły okoliczności wezwania Policji na interwencję. Jak zeznał A. M., dyżurny Komendy Miejskiej Policji w K. miał otrzymać zgłoszenie, że na ulicy (...) w K. n/n mężczyzna ma biegać z nożem po ulicy i grozić grupie dzieci. Korespondowało to z całokształtem opisu zdarzenia prezentowanym przez pokrzywdzonego i P. K., uczniów szkoły E. mieszczącej się

we wskazanej lokalizacji, z którego to opisu również wynikało, iż w pewnym momencie oskarżony miał z nożem kierować się w stronę S. S., a ten z kolei oddalać, chowając za zaparkowanym w pobliżu samochodem. Wiek pokrzywdzonego i P. K., czy też wiek wpierw zagadniętego przez oskarżonego nieustalonego co do tożsamości młodego chłopaka, nie mogły rodzić w tym zakresie żadnych wątpliwości, jeśli uwzględni się, że chodziło o szkołę, w której nauka odbywała się w weekend.

Nie bez znaczenia było również i to, że oskarżony na widok interweniujących funkcjonariuszy Policji miał się oddalać. Tak zeznał A. M., świadek obiektywny, w żaden sposób nie zainteresowany w rozstrzygnięciu. Osoba, która rzekomo w obronie własnej wykorzystała posiadany przy sobie nóż, służący bezdomnemu do przygotowywania posiłków, na logikę nie miałyby powodów do takiej reakcji.

Przebiegowi zdarzenia w wersji przyjętej przez Sąd I instancji nie sprzeciwiała się też niepełnosprawność oskarżonego, która wcale nie wykluczała szybszego, niż typowe, tempa przemieszczania się przez niego. W potocznym określeniu takie zachowanie sprawcy podążającego za pokrzywdzonym może być właśnie określane jako "gonienie", co wcale nie musi być równoznaczne, że biegał za nim w dosłownym tego słowa znaczeniu. Zresztą przyznał P. K. na rozprawie, że chodziło tak naprawdę o chodzenie oskarżonego za pokrzywdzonym wokół samochodu (k. 193). Pokrzywdzony wskazał zaś, iż odskakiwał od oskarżonego (k. 218).

<p>Także posiadanie przy sobie 7,57 złotych nie mogło wykluczać, że oskarżony nie miał powodów do zażądania 3,50 złotych, której to kwoty po prostu mogło mu brakować na obrany już cel zakupowy, względnie chciał "wyżebrać" na zapas.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono uchybienia podniesionego w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla zaskarżone orzeczenie.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>zarzut apelacji oskarżyciela publicznego</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na niesłusznym przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na nadzwyczajne złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu, co skutkowało wymierzeniem mu kary 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Podzielić należało stanowisko Sądu I instancji, iż ze względu na sposób i okoliczności popełnienia przypisanej oskarżonemu zbrodni rozboju w postaci stadialnej usiłowania, jak też tego następstwa, determinujące również stopień społecznej szkodliwości tego czynu oraz stopień zawinienia sprawcy, zachodziły podstawy do fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonej oskarżonemu kary na podstawie art. 60 § 2 kk i ukształtowania jej zgodnie z art. 60 § 6 pkt 2 kk w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności, a więc poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia wynoszącej 3 lata pozbawienia wolności, w wysokości nie niższej jednak od 1/3 dolnej granicy ustawowego zagrożenia (czyli w wysokości zamykającej się w przedziale od roku do 2 lat i 11 miesięcy).</p> <p>Oskarżony tylko groził natychmiastowym użyciem przemocy. Wprawdzie posługiwał się przy tym nożem, nie mniej okoliczność ta, przesądzająca o zakwalifikowaniu czynu z uwzględnieniem art. 280 § 2 kk, wykluczyła jedynie możliwość przyjęcia wypadku mniejszej wagi w rozumieniu art. 283 kk. Co jednak istotne, zażądał oskarżony niewielkiej kwoty, a nożem nie operował w sposób, który realnie zagroziłby pokrzywdzonemu. Tenże niebezpieczny przedmiot nie był też we władaniu oskarżonego wyłącznie jako narzędzie zaplanowanego przestępstwa. Wręcz przebieg zdarzenia pozwala przyjąć, iż stał się nim niejako przypadkowo,</p>	

w momencie, w którym w określony sposób zainterweniował pokrzywdzony, reagując słownie na żądanie przez oskarżonego pieniędzy od młodego chłopaka, który tą sytuacją miał się wystraszyć. Z tego też powodu oskarżony miał skierować żądanie do pokrzywdzonego. Jego zaś dopiero reakcja miała skłonić sprawcę do wyciągnięcia noża. Był to zresztą nóż składany, z dwoma ostrzami po przeciwnych stronach rękojeści mierzącej 9 cm, gdzie dłuższe ostrze liczyło 8 cm, a krótsze 4 cm (k. 38-40). Służył oskarżonemu jako osobie bezdomnej do zwykłych, codziennych czynności. Nieodzowność posiadania przy sobie takiego przedmiotu przez oskarżonego nie może wcale dziwić i być poczytywana na jego niekorzyść, podobnie jak to, że konsekwentnie odpierał oskarżenie i nie przyznał się do winy, do czego był w pełni uprawnionym. Dwukrotna uprzednia karalność, jakkolwiek obciążała oskarżonego, także nie mogła sprzeciwiać się nadzwyczajnemu złagodzeniu kary, kiedy słusznie Sąd Okręgowy uznał, że nie tyle kara o charakterze bezwzględnym, co kara w rozmiarze aż 3 lat pozbawienia wolności byłaby w danych okolicznościach niewspółmiernie surową i z czym należało z przyczyn przez ten sąd wyartykułowanych w pełni się zgodzić. W istocie przypadkowy charakter przestępstwa, z którego przebiegu nie wynikało też przesadne niebezpieczeństwo dla pokrzywdzonego, pozwalał na przyjęcie, że już kara 2 lat pozbawienia wolności będzie adekwatną reakcją na czyn oskarżonego.

Wniosek		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony D. T. w dniu 27 października 2019 r. w K. przy ulicy (...) usiłował dokonać rozboju na szkodę S. S. polegającego na tym, iż po uprzednim posługiwaniu się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia kwoty pieniędzy w wysokości 3,50 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, czym działał na szkodę S. S., czym wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono uchybienia podniesionego w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla zaskarżone orzeczenie. Poza tym wniosek apelacji prokuratora nie został właściwie skorelowany z zarzutem. Tenże apelujący nie zgadzał się z wymierzeniem oskarżonemu kary nadzwyczajnie złagodzonej i oczekiwał ukształtowania jej wymiaru w granicach ustawowego zagrożenia. Zatem w związku z tym powinien był w ramach postulowanej korekty wyroku domagać się jedynie stosownego podwyższenia wymiaru kary pozbawienia wolności oraz</p>		

<p>eliminacji z podstawy prawnej wymiaru kary art. 60 § 2 kk i art. 60 § 6 pkt 2 kk.</p> <p>Sąd Okręgowy uznając natomiast oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w istocie przypisał mu już popełnienie przestępstwa w kształcie postulowanym przez skarżącego oskarżyciela publicznego. Także już w zaskarżonym wyroku czyn ten został zakwalifikowany przez Sąd I instancji jako zbrodnia z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>zarzut 4 apelacji obrońcy</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych i zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kwoty 1.033,20 zł, co stanowi kwotę za stawiennictwo na trzech terminach rozpraw, podczas gdy obrońca stawiał się również przed Sądem Okręgowym na posiedzeniu w przedmiocie przedłużenia aresztowania, a także na posiedzeniu przed Sądem Apelacyjnym w przedmiocie rozpoznania zażalenia na postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania i w konsekwencji obrazę przepisów postępowania, a to art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 i § 18 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Pomimo pewnej niejasności, z treści zarzutu i jego</p>		

umotywowania wywieść należało, że istota podniesionego uchybienia sprowadzała się do twierdzenia, że Sąd I instancji zaniżył należny obrońcy zwrot nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu do opłaty w kwocie odpowiadającej stawce minimalnej należnej za obronę przed Sądem Okręgowym jako pierwszą instancją powiększonej o 20% wysokości tej stawki za każdy dodatkowy termin rozprawy, w tym wypadku dwa takie terminy, oczywiście z doliczeniem należnego podatku VAT w stawce 23%, a z pominięciem uregulowania zawartego w § 18 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18), w związku z tym, że obrońca brał również udział w dwóch posiedzeniach mających za przedmiot kwestię stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Zgodnie z tym przepisem opłaty wynoszą za udział w posiedzeniu sądu dotyczącym przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania oraz rozpoznania zażalenia na zastosowanie lub przedłużenie tego środka zapobiegawczego - 50% opłaty. Możliwość wylizania opłat wg § 18 ust. 2 przywołanego rozporządzenia nie zachodzi jednak, gdy adwokat pełni rolę obrońcy z urzędu w toku całego postępowania (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 18 maja 2017 r., II AKa 134/17, LEX nr 2343444), a tak było w niniejszej sprawie. Podstawy

do zasądzenia takich kosztów obrony w oparciu o przywołany przepis istnieją wówczas, gdy obrońca był wyznaczony jedynie do reprezentowania oskarżonego w tych postępowaniach incydentalnych, o których mowa w tym przepisie. Jeżeli natomiast występował jako obrońca w całym postępowaniu, to jedyną podstawą zasądzenia na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego są przepisy regulujące koszty obrony z urzędu przed sądem I instancji (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 7 lutego 2019 r., II AKa 411/18, LEX nr 2731249). W tym zakresie Sąd Okręgowy prawidłowo wyliczył opłatę w wysokości 1.033,20 złotych, jeśli uwzględni się, że właściwą stawkę minimalną na poziomie 600 złotych określa § 17 ust. 2 pkt 5 w/w rozporządzenia, a nie było podnoszonym, iż obrońcy nie została wynagrodzona pomoc prawna udzielona oskarżonemu z urzędu na etapie postępowania przygotowawczego. Co do tej ostatniej kwestii jedynie warto zauważyć, że z akt sprawy wcale nie wynika, że w tej fazie procesu takowa pomoc została faktycznie udzielona, nawet jeśli formalnie adwokat K. F. została wyznaczoną obrońcą z urzędu niedługo czas po zastosowaniu wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, bowiem już w dniu 14 listopada 2019 r. (k. 65). Nie mniej niewiele później, gdyż 20 grudnia 2019 r., został skierowany akt oskarżenia do sądu. Przewidziany w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 ze zm.) obowiązek Skarbu Państwa ponoszenia kosztów nieopłaconej przez strony pomocy prawnej z urzędu (art. 618 § 1 pkt 11 kpk) dotyczy zaś

jedynie pomocy "udzielonej", a zatem powstaje w momencie rozpoczęcia wykonywania przez adwokata czynności związanych bezpośrednio z udzieleniem pomocy stronie, dla której został on wyznaczony (zob. postanowienie SN z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 15/05). Za moment początkowy, od którego rozpoczyna się obowiązek ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów za pomoc prawną udzieloną z urzędu, nie może być zatem uznana ani chwila wydania przez organ procesowy decyzji w tym przedmiocie, ani nawet chwila dotarcia tej decyzji do wiadomości adwokata. Udzielenie pomocy prawnej przez adwokata polega nie na samej tylko gotowości jej świadczenia, ale na przystąpieniu do czynności o charakterze intelektualnym, połączonych najczęściej z pewnymi czynnościami o charakterze fizycznym i zmierzających do oceny, a w jej rezultacie do poprawy lub ochrony sytuacji prawnej osoby, której udzielana jest pomoc.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie kosztów obrony za I instancję z uwzględnieniem stawiennictwa obrońcy na dwóch posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Nie stwierdzono uchybienia podniesionego w środku odwoławczym, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk Sąd

odwoławczy zmienia lub uchyla
zaskarżone orzeczenie.

**4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zaskarżony wyrok w całości

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Brak podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku, kiedy ten nie był obarczony jakimkolwiek z uchybień podniesionych w wywiedzionych apelacjach, a nie stwierdzono również innych uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk, art. 455 kpk).

W świetle poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, a zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy, prawidłowo oskarżonemu przypisano popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk, a także trafnie wymierzono oskarżonemu za ten czyn karę pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o art. 60 § 2 kk.

Niezależnie od tego, czy pokrzywdzony w krytycznym czasie dysponował ściśle pieniędzmi, których zażądał od niego oskarżony, czy też nie, dokonanie rozboju było możliwym ze względu na przedmiot nadający się do popełnienia na nim czynu zabronionego. Zawarte w art.

13 § 2 kk wyrażenie: "brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego" oznacza brak takiego przedmiotu, który należy do zbioru desygnatów znamienia przedmiotu czynności wykonawczej typu czynu zabronionego, do którego popełnienia zmierza sprawca (zob. uchwałę SN z dnia 19 stycznia 2017 r., I KZP 16/16, OSNKW 2017/3/12). Przedmiotem czynności wykonawczej rozboju są wszelkie ruchomości. Jednocześnie Sąd I instancji słusznie nie ustalił, że in concreto zamiar oskarżonego ograniczał się do dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia określonego przedmiotu, w tym wypadku pieniędzy dokładnie w kwocie 3,50 zł będących w danym momencie w fizycznym władaniu pokrzywdzonego w postaci bilonu. Wyartykułowanie żądania wydania takiej kwoty nie jest przecież temu równoznaczne. Oznaczało jedynie, iż zdobyciem takiej kwoty sprawca by się zadowolił. Na pewno jednak nie pogardziłby jakimkolwiek groszem. Pokrzywdzony udając się natomiast na zajęcia do szkoły weekendowej, jako osoba ze stałym dochodem, musiał wówczas dysponować pieniędzmi, choćby poprzez instrument pieniądza elektronicznego. Nie sposób bowiem wyobrazić sobie, żeby opuścił miejsce zamieszkania i udał się do ścisłego centrum K. bez przysłowiowego grosza przy duszy.

Wymierzona oskarżonemu kara 2 lat pozbawienia wolności, a więc poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia wynoszącej 3 lata, w żadnym też razie nie raziła surowością, jeśli uwzględni się sposób i okoliczności popełnienia przypisanego przestępstwa, rodzaj i charakter naruszonych dóbr prawnych, rozmiar grożącej szkody, a także cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec sprawy, jak też w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Nie można było przecież pominąć, że oskarżony był uprzednio karany i to za przestępstwa godzące w mienie, jak i zdrowie, a tylko rozmiar wymierzonej mu poprzednio za przestępstwo przeciwko mieniu kary pozbawienia wolności poniżej 6 miesięcy spowodował, iż pomimo odbycia tej kary w całości z dniem 12 września 2015 r. (k. 109-110), obecnie za przestępstwo popełnione 27 października 2019 r., a więc przed upływem 5 lat, nie odpowiadał w warunkach art. 64 § 1 kk.

Nie miał Sąd odwoławczy także zastrzeżeń do niekwestionowanych rozstrzygnięć opartych o art. 63 § 1 kk i art. 44 § 2 kk.

Zasadniczo wolnym od mankamentów było też rozstrzygnięcie o kosztach, w tym o nieopłaconych kosztach obrony z urzędu. Wskazanie art. 627 kpk, zamiast art. 624 § 1 kpk, jako podstawy zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, nie mogło zaskarżonego wyroku w tym zakresie czynić rażąco niesprawiedliwym. Poza tym z treści art. 438 pkt 1a kpk na zasadzie rozumowania a fortiori generalnie należy wywieść, iż wyłącznie błędna podstawa rozstrzygnięcia, kiedy to odpowiada prawu, nie może być podstawą zmiany lub uchylecia orzeczenia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Zasądzając zwrot kosztów pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez oskarżonego oraz złożenia stosownego wniosku przez obrońcę, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 18). W konsekwencji objęły one opłatę w wysokości stawki minimalnej należnej za obronę przed sądem apelacyjnym podwyższoną o stawkę podatku VAT obowiązującą w dacie orzekania.
3	Zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie drugoinstancyjne Sąd odwoławczy miał na względzie okoliczności przewidziane w art. 624 § 1 kpk. Biorąc pod uwagę, że oskarżony jest bezdomnym, od niemal roku nieprzerwanie pozbawionym wolności, z perspektywą

dalszego pobytu w warunkach izolacji penitencjarnej, należało dojść do wniosku, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

7. PODPIS

SSO del. Marcin Schoenborn SSA Marek Charuza SSA Piotr Pośpiech

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury Rejonowej Katowice-Południe w Katowicach		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozmiar kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu za przypisane przestępstwo z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego za zbrodnię usiłowania rozboju z wszelkimi tego konsekwencjami przyznanie obrońcy zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w zaniżonej wysokości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana